

Sermâ

– DursunTİFTİK · 18 Aralık 2012

tutkuyu besleyen bir yakamoz yansıyor suya
koşuşturmanın zamanı yok
kimliğini unutacak mekân çok

hüzün yağıyor Sermâ
sermâyem dibe vurdu
dalkavukluğum çoğaldıkça
saati serkeşler kurdu

kaşlarını çatma ey âsuman
nazarın dikleşince çok korkuyorum
semenderler iniyor göktaşlarıyla
kaçacak delik arıyorum

bir zamanlar nârin kurtuluşlar sunardı Selva
gizleniverirdim tüm rûhumla
ne yazık ki çoktan yenildi onun adına kavru lan helva
şimdi şeffâf bir elbise kıvamında dünya

kefenine cinnet bulaşan gölgem
boşuna özleme akşam vaktini
şehir tüm ışıklarını yakmış seni beklemekte
yalnızlığın dostluğunu öldürdü sokak lambaları
kaldırımlar tedirgin
gündüzden farkı kalmadı gecenin

zamanın / mekânın eli alıştı dayağa
mumun yüreği kırıldı
yanamadı baştan ayağa
uyanamadı tebessümlerim
nilgünlerim de kurudu
oysa sen ne güzel soğuturdun toprağımı
zâlimler rûhumu vurdu

Sermâ kanım dondu...

Dursun Tiftik